Activitats paral·leles a l'exposició

- "+ cara!". Taller per a famílies amb infants de 3 a 5 anys acompanyats d'adults. 1 € per infant participant, inscripció prèvia al 971 908 201. 28 de novembre, 12 i 19 de desembre de 2015, 9 i 16 de gener de 2016 de 11 a 13 hores.

Coprodueix:

FUNDACIÓN LUIS SEOANE

Amb la col·laboració de:

institut d'estudis baleàrics

bconnected PALMA • STOCKHOLM

Dates de l'exposició: 27/11/2015-06/03/2016
Horaris del museu:
Dimarts a dissabte de 10 a 20 h.
Diumenge de 10 a 15 h.
Dilluns tancat

esBALUARD | museu d'art modern i contemporani de palma

Govern de les Illes Balears · Consell de Mallorca · Ajuntament de Palma · Fundació d'Art Serra

Plaça Porta Santa Catalina, 10-07012 Palma **T** +34 971 908 200 museu@esbaluard.org www.esbaluard.org

Català

RAFA FORTEZA

EL TREMOLOR DE LA MÀSCARA

Rafa Forteza (Palma de Mallorca, 1955) és un dels artistes més significatius per entendre el decurs de la pintura a Espanya en les darreres dècades i aquesta exposició posa en relleu com es va condemnar ell mateix a conduir cap a un mateix indret expressions sintàctiques diferents, tot projectant un espai intersticial que acull friccions i discontinuïtats en medis com la pintura, el dibuix, el gravat, l'escultura i la instal·lació.

En l'exposició, l'espai expositiu d'Es Baluard funciona com l'estudi de l'artista en el qual s'exhibeix una sèrie d'obres representatives de la seva feina des del principi dels anys noranta fins avui, però també una manera de crear que neix d'una necessitat interior que actua com característica d'obres formalment diferents, a manera de fil conductor. Així, el títol de la mostra, «El tremolor de la màscara», pres d'unes paraules que Antonio Saura va dedicar a l'artista, cerca ressaltar aquesta idea de la pintura i l'art com quelcom que s'amaga però que s'enuncia, quelcom que emergeix però que es conté, com un enigma, que caracteritza l'obra de Rafa Forteza.

En les seves obres més recents, Rafa Forteza actua des del crit babèlic del color, però la sensació abismal és la mateixa que apareixia en les seves

obres més silencioses, més austeres cromàticament, i que caracteritzaren els seus anys vuitanta. Com la música de jazz que ininterrompudament irradia una altra conjunció simbiòtica a l'interior del seu estudi, es tracta d'un abisme cadenciós, musical, harmònic. La matèria original de totes aquestes disciplines és la mateixa, una matèria desconeguda, fosca, que no arribem a endevinar. Per això el muntatge d'aquesta exposició és concebut com l'avantsala d'un enigma: la de l'artista al seu estudi. L'estudi de l'artista, com aquesta mostra, és al mateix temps un camí líquid i un espai tremolós ple d'objectes que acaben per ser descorporificats en un tot comú gràcies a la seva integració plena en aquell espai. La desintegració de les formes per l'atomització del color també es dóna en les seves pintures. La imatge es consumeix i l'espai, com el quadre, decau a manera de superfície convulsa, com una topografia de signes errants, fluids, sobresaturats, líquids.

En la pintura de Rafa Forteza les imatges lleneguen, cristal·litzen a la superfície. L'exploració prèvia i la seva manera de treballar empàticament amb l'interior de la superfície ens recorden que el coneixement, l'experiència, es construeixen activament a força de fragments. Si en la seva obra hi ha una certesa, és la del moviment, però també la de l'exercici de mirar d'un espectador que ha de conformar la seva posició activa quan el que se'ns mostra és enunciat en relació amb altres formes possibles. Com el que explora interiorment el procés de crear, Rafa Forteza assumeix el fet processual perquè entén que l'obra s'ha d'obrir a una certa fascinació per l'enigma, a noves possibilitats de sentit. D'aquí que el recorregut de l'espectador per la mostra, com una ciència del comportament, és fonamental.

Quant al color, cada vegada és més decididament no naturalista, tot i que, paradoxalment, és més vertader, més fidel al present fluorescent d'un món cada cop més informatitzat. Mentre, les seves escultures s'acosten a la concepció dels penetrables d'Hélio Oiticica i conviuen amb una pintura que surt de l'espai i es relaciona amb l'arquitectura, car funda aquest espai. L'espai entre obres és, així, un lloc amb temps, una vivència estètica, laberíntica en la seva relació amb les sensacions. Per això és tan important que moltes de les obres de Rafa Forteza es puguin col·locar i situar de maneres diferents, tot deixant al receptor aquesta opció. També que moltes escultures siguin col·locades davant les seves pintures, perquè dialoguin i es fonguin en afortunada simbiosi. Perquè, en el fons, es tracta d'una dansa, una proposició de fuga. Una mena de jardí abstracte.

Més que un viatge, el que es proposa en aquesta exposició és una immersió. L'experiència de la resta. Rafa Forteza assumeix els fragments d'una visió que només pot ser discontínua. Les pintures, escultures i gravats de Forteza són un paisatge interior, perquè no hi ha res de més impenetrable que la insinuació d'un rostre. Les pintures i els rostres de les seves escultures són interrogants, enigmes *low key* o construccions íntimes, lliures però rigorosament continguts, com una remor rere la màscara.

David Barro